"Trăiţi ca oamenii liberi, dar nu ca şi cum aţi avea libertatea drept acoperământ al răutăţii, ci ca slujitori ai lui Dumnezeu"

(I Petru 2, 9)

Cuprins

Explicarea Sfintei Liturghii (II)	1
Pildă de folos	4
Practici precreştine	4
Din viaţa parohiei	7
Evenimente	7
Anunturi	8

Contact:
Pr. Ioan Cozma
(212)874-4490
(929)600-1134
stdumitrunyc@gmail.com

PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
"Sf. Mare Mc. Dumitru" (NYC)
Viaţa parohiei

Nr. 13 / 2017 **IULIE - AUGUST**

EXPLICAREA SFINTEI LITURGHII (II)

ANTIFOANELE

În primele secole creştine, după adunarea poporului în biserică şi intrarea arhiereului şi a preoţilor, Sfânta Liturghie începea cu lecturile din Sfânta Scriptură şi explicarea lor (predica). Antifoanele au apărut mai târziu ca un serviciu liturgic distinct săvârşit în timpul procesiunii spre biserica în care urma să se săvârşească Sfânta Liturghie. Se cântau psalmi însoţiţi, ca refrene, de anumite imne liturgice şi se rosteau rugăciuni. Începând cu secolele VII-VIII acest serviciu liturgic devine o parte introductivă a Sfintei Liturghii păstrând însă până astăzi caracterul de pregătire pentru intrarea în Împărăţia lui Dumnezeu şi scoţând în evidenţă, alături de Intrarea mică şi de Intrarea mare, sensul dinamic al Liturghiei, de înaintare spre Împărăţie.

Ce sunt antifoanele?

Denumirea de antifoane vine de la practica cântării alternative a psalmilor şi a refrenelor de către două grupuri de cântăreţi. Până în secolul al XIV-lea se cântau ca antifoane psalmii 91, 92 şi 94 precedaţi de rugăciunile corespunzătoare rostite cu voce tare şi încheiate cu ecfonise. Ca refren al celui de al doilea psalm întâlnim, după secolul al VI-lea, imnul *„Unule - Născut"*, atribuit împăratului Iustinian. Treptat s-a ajuns să nu se mai cânte decât câte trei stihuri din fiecare psalm aşa cum este prevăzut până în prezent de cărţile de cult la rânduiala Liturghiei din zilele de rând. Din secolul al XIV-lea în duminici şi în sărbători psalmii antifonici au fost înlocuiţi cu antifoanele specifice slujbei Obedniţei

(Tipica) şi anume psalmii 102 şi 135 şi Fericirile (cu stihiri). În practică, în special în parohii, cu excepţia praznicelor împărăteşti care au antifoane speciale, ca antifoane se cântă numai versetul întâi al Psalmului 102, imnul Unule - Născut şi Fericirile (fără stihiri).

Antifoanele ne pregătesc pentru intrarea în Împărăţia lui Dumnezeu. În număr de trei pentru că *„Dumnezeu este întreit în Persoane şi, prin aceasta, trei e un simbol al infinităţii dar al infinităţii în iubire căci Dumnezeu e infinitatea vieţii în iubire”* , antifoanele ne pregătesc pentru a deveni părtaşi iubirii dumnezeieşti prin intrarea în Împărăţia Sfintei Treimi. De aceea înaintea primelor două antifoane slăvim Sfânta Treime iar înainte de cântarea Fericirilor ne rugăm, precum tâlharul pe cruce, să fim pomeniţi întru Împărăţie.

<u>Antifonul I</u> - starea în care pornim spre Împărăţie

Alcătuit la persoana I singular, antifonul I este un îndemn pe care fiecare trebuie să şi-l adreseze pentru o angajare totală, din adâncurile cele mai intime ale fiinţei, din adâncurile inimii, în slăvirea lui Dumnezeu pentru binefacerile Sale: *„Binecuvintează suflete al meu pe Domnul şi toate cele dinlăuntrul meu numele cel sfânt al Lui. Binecuvântat eşti Doamne.”* Sinteză a întregului psalm 102, acest verset ne arată starea în care trebuie să purcedem în pelerinajul nostru spre Împărăţia lui Dumnezeu, starea în care ne putem apropia de Dumnezeu cel ce miluieşte pe cei ce se tem de El precum tatăl pe fii (Ps. 102, 13).

<u>Antifonul al II-lea</u> - mărturisirea credinţei în Hristos

Întregul conţinut al credinţei creştine depinde de modul în care se răspunde la întrebarea *„Cine este Iisus Hristos ?”*. Prin cântarea imnului ***Unule-Născut***, *„una dintre cele mai pline de învăţătură alcătuiri care se spun la o slujbă dumnezeiască”* peste care însă mulţi credincioşi trec cu superficialitate fără a lua seama la bogăţia de învăţături pe care o cuprinde, răspundem încă de la începutul Sfintei Liturghii la această întrebare. Antifonul al II -lea este o mărturisire de credinţă în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care ne-a deschis calea spre Împărăţia lui Dumnezeu şi ne dăruieşte puterea de a intra în ea.: *„Unule-Născut, Fiule şi Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce eşti fără de moarte şi ai primit, pentru mântuirea noastră, a te întrupa din Sfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria; Carele neschimbat Te-ai întrupat şi răstignindu-Te, Hristoase Dumnezeule, cu moartea pe moarte ai călcat. Unul fiind din Sfânta Treime, împreună slăvit cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, mântuieşte-ne pe noi!”* Mărturisim astfel că una dintre persoanele Sfintei Treimi, şi anume Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, S-a întrupat, pentru mântuirea noastră, din Sfânta Fecioară Maria dar rămânând esenţial acelaşi în dumnezeirea Sa. Prin întrupare Fiul lui Dumnezeu a primit firea umană în ipostasul Său realizându-Se unirea ipostatică a firii dumnezeieşti şi a celei omeneşti adică o persoană în două firi, Persoana lui Iisus Hristos. Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, S-a răstignit pentru noi şi a murit cu trupul însă, fiind Dumnezeu adevărat, moartea nu L-a putut ţine şi a înviat *„cu moartea pe moarte călcând”* deschizându-ne calea spre mântuire, spre dobândirea vieţii de veci în Împărăţia Sa. Inspirată în mod direct de anatema a X-a a sinodului V ecumenic din anul 553 (*„Dacă cineva nu mărturiseşte că Domnul nostru Iisus Hristos Care S-a răstignit cu trupul este Dumnezeu adevărat şi Domn al slavei din Sfânta Treime, să fie anatema”*) şi exprimată sub formă de rugăciune, această mărturisire de credinţă sintetizează învăţătura hristologică a Bisericii, aşa cum a fost ea definită de către sinoadele ecumenice de până atunci:

- **Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut înainte de veci din Tatăl şi de o**

fiinţă cu El, care S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Fecioara Maria şi S-a făcut om - Sinodul I ecumenic (325);

- **În Persoana lui Iisus Hristos firea dumnezeiască şi firea omenească sunt unite ipostatic: neamestecat şi neschimbat, neîmpărţit şi nedespărţit**. De aceea Fecioara Maria este cu adevărat Născătoare de Dumnezeu (Theotokos) - Sinoadele III şi IV ecumenice (431 şi 451);
- **Iisus Hristos este Persoana din veci a Fiului lui Dumnezeu** („*Unul din Sfânta Treime"*) care a asumat firea umană şi a murit în trup pentru mântuirea noastră - Sinodul V ecumenic (553). Mărturisirea se încheie cu rugăciunea adresată lui Hristos pentru a ne împărtăşi de roadele lucrării Sale: *„mântuieşte-ne pe noi",* ceea ce este echivalentul cu a spune: „*pomeneşte-ne întru Împărăţia Ta*".

<u>Antifonul al III-lea</u>—condiţiile intrării în Împărăţia lui Dumnezeu

După rugăciunea de a fi pomeniţi întru Împărăţia lui Dumnezeu *(Întru Împărăţia Ta când vei veni, pomeneşte-ne pe noi Doamne)*, Hristos Însuşi ne vorbeşte atrăgându-ne atenţia asupra condiţiilor intrării în Împărăţia Sa (Matei 5, 3-12). *„Să nu te intristezi dacă nu auzi dăruindu-se de fiecare fericire Împărăţia cerurilor*, ne avertizează Sfântul Ioan Gură de Aur: „*Chiar dacă răsplăţile sunt diferite, totuşi toate duc în Împărăţia cerurilor".*

Fericiţi cei săraci cu duhul, că a acelora este Împărăţia Cerurilor - sărăcia cu duhul sau smerenia de bună voie (Sfântul Ioan Gură de Aur) este condiţia esenţială a intrării în împărăţie, ea ne deschide portile cerului pentru că numai cel care îşi cunoaşte nimicnicia însetează după Dumnezeu;

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia - plângerea este mântuitoare atunci când este o expresie a pocăinţei, a străpungerii inimii şi a întoarcerii spre Dumnezeu;

Fericiţi cei blânzi, ca aceia vor moşteni pământul - blândeţea, cel dintâi rod al bunătăţii şi al iubirii aproapelui, ne face asemenea lui Hristos: *„Învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre"* (Matei 11, 29).

Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura - dreptatea înseamnă aici cucernicie (Sfântul Ioan Gură de Aur), virtutea în general (Sfântul Chiril al Alexandriei) pe care trebuie să o căutăm cu toată dorinţa inimii noastre;

Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui - milostenia izvorăste din iubirea de Dumnezeu şi de aproapele şi se arată prin ajutorarea trupească şi sufletească a semenilor şi atrage mila lui Dumnezeu asupra noastră;

Fericiţi cei curaţi cu inima, ca aceia vor vedea pe Dumnezeu - curăţia inimii o dobândim atunci când reuşim să smulgem din ea rădăcinile păcatului, adică poftele şi gândurile rele, şi o umplem de iubire şi de dorinţa după Dumnezeu;

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema - scopul a tot ceea ce facem în viaţă trebuie să fie pacea care este dar şi har de la Duhul Sfânt, semn al prezenţei Sale care ne transportă în *„lăcaşul"* Său (Sfântul Serafim de Sarov);

Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia cerurilor - luptând pentru dreptate, având ca arme adevărul şi iubirea, până la a fi prigoniţi ne identificăm cu Mântuitorul Care a suferit răstignire;

Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva

voastră, minţind din pricina Mea - prigonirea nu aduce fericirea decât dacă cel prigonit este cu adevărat nevinovat, dacă ocara este mincinoasă şi victima este un martor al Adevărului, al lui Hristos Însuşi.

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri - ca o concluzie a ultimei fericiri dar şi a antifonului al III-lea şi a întregii părţi introductive a Sfintei Liturghii, Mântuitorul ne îndeamnă să ne bucurăm şi să ne veselim de intrarea în Împărăţia Sa care se va înfăptui în timpul Sfintei Liturghii.

„Ia seama, suflete de creştin, ce se cântă la începutul Liturghiei, ne atrage atenţia Sfântul Ioan de Kronstadt. Ai auzit? Dumnezeu s-a întrupat pentru tine, s-a făcut om ... Simţi oare ce înseamnă aceasta? Te înalţă oare aceasta? Te desprinde de pământ? Priveşte cât de îngăduitor, înfricoşător, minunat şi grozav se apropie de noi Împărăţia lui Dumnezeu".

(Pr. Prof. Dr. Florin Botezan)

PILDĂ DE FOLOS

Mâinile cele mai lungi

Într-o revistă științifică, un învățat a pus odată întrebarea: „Care oameni și care popoare ar avea mâinile cele mai lungi?" S-au strâns multe răspunsuri. Unii spuneau că negrii ar avea mâinile cele mai lungi; alții, că popoarele din Răsărit; alții, că hoții de buzunare. Între răspunsuri a fost însă și unul ciudat care zicea așa: „Eu cred că mâinile cele mai lungi le au oamenii care se roagă din toată inima lui Dumnezeu, pentru că mâinile acestor oameni ajung până la cer și iau de acolo, prin rugăciune, tot ce le trebuie. Astfel de mâini a avut, de pildă, și Ilie proorocul, care și-a întins mâinile în semn de rugăciune și a încuiat cerul și iarăși l-a descuiat prin rugăciune".

Minunat răspuns! Să ne fie și nouă de învățătură.

SUPERSTITII ŞI PRACTICI PRECREŞTINE LEGATE DE ÎNMORMÂNTARE

(preluat și adaptat din ziarul *Lumina,* 29 iulie 2009)

Cultul morţilor este dezvoltat foarte mult în rândul credincioşilor. Uneori, din prea multă pietate sau, alteori, din superstiţie, aceştia au adaptat rânduielilor liturgice tot felul de inovaţii sau practici păgâne. Aceste practici păgâne, magice sau înfrumuseţări şi adaptări postmoderne constituie denaturări ale evlaviei creştine şi deplasează atenţia credinciosului de la ceea ce este important cu adevărat - rugăciunile şi rânduiala Bisericii - la lucruri marginale. La originea acestor inovaţii se află necunoaşterea sau cunoaşterea insuficientă a dreptei credinţe. Ele s-au perpetuat şi cu încuviinţarea tacită a unor preoţi, preocupaţi să nu strice «obiceiul locului». Altele sunt, pur şi simplu, invenţii şi inovaţii liturgice ale unor preoţi slujitori, care exploatează o anumită sensibilitate a credincioşilor pentru sufletele celor adormiţi.

În zilele care preced înmormântarea, preotul este chemat să săvârşească slujba stâlpilor, în

fapt - slujba numită panihidă, la care se adaugă citirea unor pericope evanghelice. Primele exagerări pot fi constatate încă de la **privegherea celui adormit**. Nu este vorba aici de vizitarea casei de către rude şi cunoscuţi care aduc flori şi lumânări şi îşi adresează salutul „*Dumnezeu să-l odihnească!*"; ci, de multe ori, cei prezenţi sunt serviţi cu mâncare sau prăjituri, iar alteori circulă sticla cu vin sau ţuică, intenţia familiei fiind ca cei prezenţi să fie mulţumiţi, iar dărnicia lor să fie lăudată. Mai mult, cei de faţă ajung să spună glume, să joace cărţi sau să fumeze, pentru a trece timpul mai repede. Preotul paroh trebuie să se implice pentru a se evita aspectul de şezătoare pe care îl ia priveghiul. Asistenţa poate fi îndrumată să citească rugăciuni, psalmi sau pasaje din cărţi de spiritualitate creştină care vorbesc despre adevăratul sens al vieţii pământeşti. Venirea preotului în casa celui decedat ar trebui să constituie un bun prilej pentru combaterea exagerărilor, a practicilor magice sau a superstiţiilor pe care le observă.

O altă problemă este plânsul exagerat (bocetul, jelirea, jeluirea). În unele părţi ale ţării sunt chemate femei care se pricep să bocească morţii. Versurile funebre (bocite) prezintă viaţa decedatului, pe un ton monoton, astfel încât asistenţa îndoliată să lăcrimeze, ceea ce măreşte durerea familiei. Ele cultivă în cele mai multe cazuri deznădejdea în loc să mângâie şi să dea speranţă şi îmbărbătare, ceea ce constituie un păcat. De aceea, rolul preotului este să încurajeze familia, având în minte cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „*Fraţilor, despre cei ce au adormit, nu voim să fiţi în neştiinţă, ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi, care nu au nădejde. Pentru că, de credem că Iisus a murit şi a înviat, tot aşa credem că Dumnezeu pe cei adormiţi întru Iisus îi va aduce împreună cu El"* (I Tes. 4, 13-14) şi îndemnurile Sfântului Ioan Gură de Aur: *„Dacă tu crezi că moartea este numai un somn, de ce în zadar mai plângi? Dacă faci ca păgânii, cu ce te vei îndrepta?".* De altfel, aşa cum arată Sfinţii Părinţi, la început era interzisă jelirea morţilor şi purtarea hainelor de doliu, deoarece moartea nu constituia un motiv de plângere şi întristare, ci de bucurie.

Acoperirea oglinzilor. În tradiţia populară s-a încetăţenit obiceiul ca, din momentul morţii şi până în ziua înmormântării să se acopere oglinzile din casă cu pânză albă, deoarece cel ce se uită în oglindă cât timp trupul neînsufleţit se află în casă va fi următorul care va deceda. Această practică reflectă o superstiţie străveche, prin care se împiedica întoarcerea defunctului şi poposirea lui în casa unde a trăit. Din cauza unei alte superstiţii, membrii familiei veghează ca nici o pisică să nu apară în preajma celui decedat, pentru a nu deveni strigoi.

Punerea de obiecte personale în sicriu. Tot în legătură cu înmormântarea, în coşciug, sub capul defunctului, se aşează un săculeţ de pânză cu diverse obiecte care au aparţinut celui decedat şi care i-ar fi de folos în „marea călătorie": săpunul cu care a fost spălat, pieptenele cu care a fost pieptănat, foarfeca cu care i s-au tăiat unghiile, o oglindă, uneori cosmetice dacă este vorba de o femeie sau aparat de ras pentru un bărbat. În unele zone ale ţării, se pun o serie de obiecte cu încărcătură magică: nouă pietricele, nouă cioburi de porţelan, nouă boabe de tămâie. În ziua înmormântării, corpul mortului se măsoară cu o aţă de cânepă roşie pentru a nu duce norocul cu el, iar aţa este păstrată cu sfinţenie, într-un loc sigur. În timpul cât mortul este în casă, se aşază un vas de apă sub sicriu sau la geam. Când coşciugul este scos, vasul se sparge pentru a alunga frica celor care rămân să locuiască în casa defunctului. Un alt vas cu apă rămâne acasă, timp de 40 de zile, deoarece se crede că „mortul vine şi bea

apă“. Toate acestea, la care se adaugă, fără îndoială, multe alte obiceiuri zonale, sunt reminiscenţe pre-creştine care denotă ignoranţa şi perpetuarea unei mentalităţi păguboase din punct de vedere creştin.

Superstiţii legate de drumul spre biserică şi apoi spre cimitir. Spre exemplu, cortegiul funerar se opreşte la răspântii de drumuri sau la troiţe, unde preotul face o scurtă rugăciune (stare). Oprirea cortegiului nu este pomenită în Molitfelnic. Totuşi, ea este întâlnită pretutindeni, iar Biserica a acceptat-o. Dacă mortul este „moale” (nu a devenit rigid), se aruncă cu grâu pe tot parcursul drumului, pentru a evita ca el să „tragă” după el şi alţi membrii ai familiei. La plecarea convoiului, familia celui decedat aruncă bani, pe care, de regulă, îi adună copiii nevoiaşi. Există credinţa că, dacă se pune un bănuţ „de la mort” în băiţa copilului mic, acesta nu se va mai speria.

În timpul slujbei din biserică, atmosfera de reculegere şi de rugăciune este tulburată de alte obiceiuri. Când preotul citeşte rugăciunea de dezlegare, unii credincioşi se reped să dezlege **panglica de la picioarele şi mâinile mortului**. Preotul are datoria să explice că rugăciunea nu se referă la legătura de la picioare, ci la iertarea (dezlegarea) păcatelor. În unele părţi, îndeosebi în Ardeal, partea finală a predicii la înmormântare are nişte inovaţii, care accentuează despărţirea decedatului de familia sa şi de cei prezenţi. Este vorba de aşa-numitele „iertăciuni”, care imprimă necrologului o formă aparte. Acest obicei a pătruns foarte uşor în cult, deoarece a fost promovat chiar de unii slujitori ai Bisericii. Astfel, unii preoţi, impresionaţi de popularitatea bocetelor, prin care se dialoghează cu mortul, au adoptat metoda, diversificând procedeul: preotul se transpune în locul decedatului, vorbeşte la persoana I singular, şi dă familiei sfaturi, îndrumări sau îşi cere iertare. Această formă de adresare este tulburătoare şi provoacă plânsul. Dar nu acesta este scopul predicii la înmormântare, ea trebuind să se adreseze celor care nu vin decât rar sau deloc la Biserică sau chiar persoanelor de alte confesiuni şi religii, dacă este cazul. Credinţa creştină nu acceptă imaginea morţii ca o tragedie insurmontabilă. Când preotul mângâie şi îmbărbătează familia, el este, de fapt, pe urmele Mântuitorului Căruia I S-a făcut milă de văduva din Nain şi i-a zis: „*Nu mai plânge*” (Lc. 7, 13) sau Care S-a adresat celor întristaţi de moartea fiicei lui Iair: „*Nu mai plângeţi! N-a murit, ci doarme*” (Lc. 8, 52).

Banii (monezile) în tradiţiile populare legate de înmormântare sunt puşi în coşciug, încă de acasă, de cei veniţi la priveghere, sau în biserică, atunci când se dă „sărutarea din urmă”. În unele zone, îndeosebi în Ardeal, se leagă de degetul mortului un ban găurit sau se pune un ban în colacul ce se aşează în mâna celui decedat. Aceasta este o reminiscenţă a tradiţiilor pre-creştine, potrivit cărora morţii plătesc trecerea peste râul infernului. Romanii puneau în gura mortului sau în sicriul acestuia un ban, obolus, crezând că repauzatul îl va da lui Charon, păzitorul de la poarta „împărăţiei umbrelor”, anume ca să-l treacă cu o luntriţă peste fluviul Acheron sau peste apa Stix (greci). În Ţara Românească există datina de a se pune în sânul mortului 24 de parale pentru a plăti cele 24 de vămi.

Agapele sau pomenile astăzi. Organizarea pomenii de după înmormântare, precum şi a celor care se fac la soroacele stabilite de Biserică, poate fi considerată o problemă de pastoraţie dacă avem în vedere faptul că există multe exagerări (mese copioase, consum exagerat de băuturi alcoolice). Ele se transformă adesea în mese de familie care nu mai au sensul de milostenie, spre paguba celui decedat şi povara familiei care este obligată la

cheltuieli mari. De asemenea, trebuie să menţionăm superstiţia de a vărsa vin sau ţuică din pahar, pentru sufletul celui adormit.

În concluzie, practicile populare în cadrul cultului morţilor sunt reminiscenţe ale unor tradiţii păgâne precreştine care s-au perpetuat de-a lungul timpului şi care nu sunt în concordanţă cu învăţătura autentic ortodoxă (de multe ori contrare credinţei creştine). Ele deplasează accentul de la învăţătura şi practica Bisericii, la lucruri marginale, care nu sunt de folos pentru sufletele celor adormiţi, şi constituie doar modalităţi prin care cei vii îşi liniştesc conştiinţa că „au împlinit tradiţia". Toate aceste obiceiuri pot dispărea cu timpul numai în măsura în care Biserica va explica credincioşilor, printr-o catehză adecvată, ce este ortodox şi ziditor în ele şi ce este omenesc.

(Pr. Conf. Dr. Radu Mureşan)

DIN VIATA PAROHIEI

I. Venituri (Iulie–August)

Pangar *(lumânări, colecta duminicală, obiecte bisericeşti)*	4,022
Membrie	1,250
Donaţii lunare/pledge	1,040
Donaţii ocazionale	1,500
Donaţii pt. folosirea sălii	180
Botezuri	1,345
Cununii	500
Pomeniri şi parastase	450
Înmormântări	200
Contribuţie la curăţenie (Reuniunea de Doamne)	1,200

TOTAL = $ 11,507.00

II. Cheltuieli (Iulie–August)

Salarii *(preot/cantor/curătenie)*	8,710.66
Asigurare medicala (*2 luni*)	2,703.92
Pensie preot paroh	1,088.64
Transport (*lease&gas*)	1,166.00
Întreţinere şi utilităţi	1,426.75
Episcopie - Congres	.....195.00
Office	330.68
Cheltuieli Biserica (*icoane iconostas, diverse*)	4,029.83
US Treasury	1,694.01
Reparaţii (teava panou electric)	1,600.00
Asigurare clădire	8,424.00

TOTAL= $ 31,369.49

III. Reuniunea de Doamne

Venituri (masa Sf. Maria)	**2,539**
Cheltuieli	**1,500**

EVENIMENTE

I. Cununii

Michael şi Emily Di Roma
Dumnezeu să-i binecuvinteze cu sănătate, înţelegere şi multe bucurii!

II. Botezuri

- **Alexander Ioan,** fiul lui Ioan & Manuela Olaru;
- **Amber Catherine**, fiica lui Marius & Nicoleta Joseph;
- **Adrian Luca**, fiul lui Luke Stehouwer & Dana Barta;
- **Benjamin Rober**, fiul lui Daniel & Maria Dreyfus;
- **Victoria Luciana,** fiica lui Ovidiu & Angelina Mihu;
- **Mariana Rose**, fiica lui Ryan Surmaitis & Ana Aldea.

III. Parastase

- **Teodor & Carmen Nastu**, parastas de 9 luni pentru fiica **Diana**;
- **Andrei Bindela**, parastas de 7 ani pentru soţia Ecaterina;

- **Horia & Despina Albulescu,** parastas pentru părinți: Ioan (6 luni) și Lucia.
- **Cristian & Ioana Radu**, parastas pentru cei adormiți din familie;
- **Ruxandra Balasov**, parastas pentru cei adormiți din familie**.**

IV. Membrii parohiei trecuți la Domnul

◊ **Angela Taraban**
◊ **Dr. Lucia Obradovich**

Dumnezeu să-i ierte și să-i odihnească cu sfinții în Împărăția Sa!

Consiliul Parohial aduce alese mulțumiri celor care au pregătit și sponsorizat activitățile sociale din lunile iulie și august

Masa de Sf. Maria

* Dr. Tiberiu & Ana Salomon - *sponsori;*
* Vasilichia Burdea, Violeta & Hristu Șunda, Carmen Fenghea, Ioana Radu, Mariana Vasu, Dumitru Babu, - *pregătirea și organizarea mesei*.

Alese mulțumiri se cuvin și celor care au făcut donații în bunuri sau produse:

* *Flori, aranjamente florale* (Sf. Maria): Rodica Petrișor, Cristina & Marcel Mila-Rus.
* *Prăjituri, dulciuri, plăcinte, vin* (Sf. Maria): Violeta Șunda, Vasilichia Burdea, Luminița Culețu, Mariana Vasu, Bogdan & Svetlana Chintea.
* *Cărți și obiecte bisericești*: Melania Teja.
* *Aprovizionarea lunară cu apă (drinking water fountain)*: Dumitru Babu.

HRAMUL PAROHIEI

Vă adresăm invitaţia de a participa la **sărbătorirea hramului Bisericii noastre; eveniment ce va avea loc în zilele de 28 și 29 octombrie 2017.**
Programul manifestărilor va debuta în seara zilei de **28 octombrie (sâmbăta)** cu săvârșirea **Tainei Sfântului Maslu *(ora 5:00 PM).***
În ziua de **29 octombrie (duminica)** va fi săvârşită slujba *Utreniei* (ora 9:20 AM), urmată de *Sfânta Liturghie* (ora 10:30 AM) și parastasul pentru ctitorii și binefăcătorii parohiei.
Începând cu **ora 12:30 PM (29 octombrie)** sunteţi invitaţi să participaţi la **banchetul aniversar,** care va avea loc în **Sala Socială a parohiei**.

Întrucât locurile la banchet sunt limitate, pentru o cât mai bună organizare, **vă rugăm să anunţaţi din timp dorinţa de a fi alături de noi până la data de 20 octombrie** (tel.: 212-874-4490; e-mail: stdumitrunyc@gmail.com).
Preţul unui meniu la banchet este de **60 dolari** pentru adulţi şi **30 dolari pentru copiii sub 14 ani**, însă orice donaţie în plus este încurajată şi binevenită.
Vă aşteptăm cu drag!